

for Lovforslaget til velvillig Behandling dels her i Tinget og dels i det Udvalg, som antagelig vil blive nedsat.

Harald Jensen: Det foreliggende Forslag er af en ganske betydelig Rækkevidde, særlig hvis man sammenligner det med de Forslag, som samtidig dermed bleve forelagte. Det er af saa stor Rækkevidde og af en saa indviklet Natur, at det vil være vanskeligt at udtale noget bestemt om det nu, men man er nødt til at udtale sig med betydelig Reservation om dette Spørgsmaal og overlade det til Udvalget at søge at komme denne Sag nærmere ind paa Livet, end det i Øjeblikket er muligt. Det ser jo ud, som om det er et ganske udmærket Træk af den højtærede Finansminister at føre disse 11 Mill. Kr. fra Livsforsikrings Reservefond over i Statskassen og derved faa dem frigjorte, saaledes at Lovgivningsmagten faar en større Raadighed over dem, navnlig — det kunde jeg i alt Fald ønske — til Anvendelse af disse mange Penge til sociale Opgaver. Vi have godt vidst, at disse Penge laa der og hvad de anvendtes til, idet de delvis have været udlaanede, dog saaledes, at Lovgivningsmagten ikke har haft med disse Penge at gøre, idet de ere blevne administrerede fra Anstalten.

Spørgsmaalet bliver nu, som ogsaa den ærede foregaaende Taler undersøgte, om det ogsaa er forsvarligt over for de forsikrede at tage disse Penge, og saa vidt jeg kan skønne, kommer jeg til det samme Resultat som det ærede Medlem, at det over for de forsikrede kan være fuldt forsvarligt. Staten har jo Ret til dem, Anstalten er Statens, og Staten maa jo have Ret til at disponere over Overskuddet af en af den selv oprettet og administreret Institution. Og læser man Motiverne til Loven — det er jo nærmest dem, man har at holde sig til —, synes det ikke at fremgaa, at de forsikrede i nogen som helst Maade blive forurettede, hverken de, der have været med til at samle disse Penge, eller de, der fremtidig træde ind. Det synes saaledes godtgjort, at selv om de 11 Mill. Kr. komme bort, vil der være et mer end tilstrækkeligt stort Reservefond til at Anstalten kan opfylde sine Forpligtelser over for de forsikrede. Der vil, som det

fremgaa af Lovforslagets Motiver, være en Reservefond af ca. 10 Mill. Kr., og dette skulde jo være fuldstændig tilstrækkeligt.

Det, som gør en betænkelig ved dette Forslag, er saaledes ikke Forslaget selv, men maaske snarere de Forslag eller et af de Forslag, som samtidig bleve forelagte, nemlig Spørgsmaalet om en Statslaanefond. Man kunde derved komme ind paa en Form, som jeg for mit Vedkommende mener ikke er ganske heldig, naar Talen er om at administrere en Stats Finanser. Det er det berømte Skuffesystem. Her ser det dog ud til at kunne være forsvarligt, idet det kun er en ganske enkelt Side af Statens Opgaver, nemlig den, som befatter sig med Laanevirksomhed, som saaledes udskydes, og Statskassens øvrige Opgaver ville ikke blive berørte heraf. Hvorvidt der kunde være noget at sige til, at der saaledes udskilles enkelte Dele af Statens Midler, skal jeg ikke udtale mig om endnu. Det vil senere komme paa Dagsordenen, naar Forslaget derom kommer frem. Jeg skal kun nu pege paa, at det af mig sidst omtalte Forslag — om Laanefonden — saaledes som det er formuleret, synes at foregribe adskilligt, der ikke bør foregribes.

Et andet Spørgsmaal er jo dette, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, berørte, om hvorvidt det er korrekt og rigtig hensigtssvarende for Livsforsikringsanstalten at beholde de høje Præmier og senere godtgøre dem ved en bestemt Bonus. Der kunde jo være nogen Grund til at se Sagen fra den Side, at en Livsforsikringsanstalt, som administreres af Staten og som Følge deraf i høj Grad prætenderer at være en Forsikringsanstalt i Ordets mest udstrakte Betydning, ogsaa burde være saa let tilgængelig for det store Folk som muligt, og ser man Sagen fra den Side, ville de høje Præmier virke noget imod, at en saadan Anstalt udvides til det, den bør være. Det vil nemlig være godt nok, om man siden hen siger til Folk: I faa i Form af Bonus Eders Penge tilbage, som I have betalt for meget; men det vil dog hindre adskillige, navnlig Smaaakaarsfolk, i at forsikre sig, naar Præmierne ere for høje. Det er den øjeblikkelige Udbetaling, det i dette Tilfælde kommer an paa.

Som Forslaget nu foreligger, skal jeg